

Marjet Cliteur

Alledaagse gedachten

LEERPROCES

Op een terrein waar een school
gesloopt is, wordt niet meer geleerd.
Maar als er een hek omheen staat?
Het wordt een sport om erover te klimmen.

Alleen kinderen doen zo iets.
Ze schoppen stenen in de bouwput
en schatten hoogte en diepte goed in.
Ik sta buiten het hek
en kijk naar het afgebakende.

Stel dat het terrein iets uitademt
wat alleen tot je doordringt
als je op het hek zit
en vrij uitzicht hebt,
met één buiten en één been
binnen het gebied.

Deze ochtend vervolg ik gedachteloos.
Toch ontbreekt ruimte voor observaties:
de verbinding met de omgeving is zoek.
Niks van wat ik zie,
komt achter het hek vandaan.

OPGESLOTEN LUCHT, MEER NIET

Gewrik en gesteun uit de dichte thermoskan.
Iets daarbinnen houdt het niet uit.
Minuut na minuut minder.
Net nu ik met volle handen sta
en geen lucht kan geven.
Dan maar weer blèren:
'Hou je kop, hou hiermee op!
Van alles belandt in de thermoskan,
ook wat daar niet hoort
en dat gaat maar door
tot ik de knop indruk.

ONBEGONNEN

Ik zeg hem dat ik niet denk.
Snel in mezelf
mijn gedachten stoppen.

Als figurant in een tekenfilm
suis ik op een gat af en
plant mijn hielen in het zand.

Dan: kijk!
Warm licht schijnt door de wolken.
De ober ontsteekt lichtjes.

Het blijft bij denken.
Gebeurde er maar iets
waar ik in voorkom.

ZOEKBRENGEN

Laat dit geen verhaal worden,
waar ik in het begin mijn fiets wegbreng,
hem op het laatste (een uur later) ophaal
en in de tussentijd een winkel bezoek.

Kan het niet blijven hangen in een opmaat:
de eindeloze situering van een fietsenmaker,
mijn fiets hangend aan de haken en ik,
opgaand in een eeuwig geroezemoes.
En dat het uur dan toch voorbijgaat.

Het weer in het winkelcentrum
contrasteert met mijn innerlijke toestand.
Daar voert wind geen plastic zakje mee
in een spel van optillen en terugvallen,
daar ligt het stil.

Is er zonder fiets geen vooruitgang?

In de kledingwinkel staan supermarktkarretjes.
Zijn de kleren zo zwaar als levensmiddelen?
In het kleedhokje ontbreekt elke afstand.
Spiegels zitten te dicht op mijn huid,
op mijn liever niet geziene zelf.

NIEUWSHONGER

Het onderwerp is niet belangrijk,
een vaas met een tulp.
Erachter hangt een leeg papier
met plakband aan de muur.
Stilleven voor het verstilt,
niet doordat de tulp echt is,
maar door het lege vel
waar je achter wilt kijken.

Alsof je met veel geduld
alledaagse gedachten uitzit
en opeens iets nieuws waarneemt,
groot genoeg om het te pakken.
De samensmelting van een buxushaag
met de erop vallende schaduw
maakt een nieuwe vorm.